

Dit zijn de Vergeten Geschriften

Ze verhalen over de bekende en onbekende helden van mijn volk.

Over de grootste verhalenwevers, de meest vooraanstaande kunstenaars.

Maar ook over de verschrikkelijkste vijanden en de innigste vrienden.

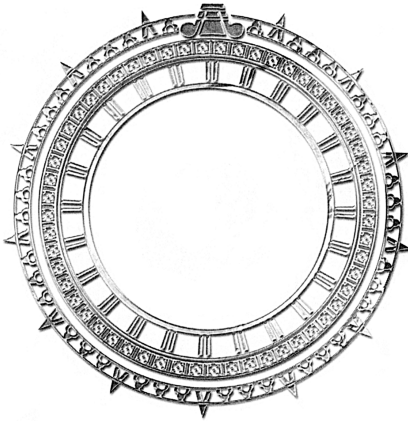
Legenden, verhalen, sprookjes, gedichten, liederen – ze werden door mij verzameld, gered van de ondergang en bewaard, opdat ze niet volkomen verloren zouden gaan.

Wij alfen mogen dan onsterfelijk zijn, toch kunnen wij vergeten worden.

Jij die deze werken leest, sluit ze in je hart en onthoud ze. Bewaar ze veilig en lever ze over. Vertel ze verder en laat ze weerklinken.

Dát is de ware onsterfelijkheid!

*uit de Vergeten Geschriften
verzameld en opgetekend door Carmondai,
de meester van woord en beeld*

Over de dorón ashont en hoe ze ons versloegen

Ik beken dat ik mijn fantasie heb gebruikt om deze episode te beschrijven.

Maar zij is doorspekt met kleine waarheden die ik inmiddels over de dorón ashont en alles wat met hen samenhangt, heb achterhaald.

Of het zich op het bewuste moment in de oneindigheid zo heeft afgespeeld als ik het heb bedacht, zullen we nimmer achterhalen. Het is gebeurd en voorbij.

Maar ik mocht intussen uit de eerste en tweede hand het een en ander over de cultuur van onze sterkste tegenstander leren.

Wees benieuwd naar wat ik jullie allemaal ga vertellen – want ik ben daar geweest!

In hun kolonie.

Maar dat wordt het onderwerp van een volgend Vergeten Geschrift.

Verdiep je nu in díé dag, toen het onheil over ons kwam.

*Carmondai,
de meester van woord en beeld*

Ishím Voróo (Land aan Gene Zijde), het voormalige rijk van de fflex, 4371e deel van de oneindigheid (5199e zonnecyclus), lente

‘Nog één pijl meer en ík had dit beest geschoten.’ W’shar sloeg zijn vriend Reg’sain op zijn schouder, zodat hij even wankelde. Beiden droegen lichtbruine leren kleding die hen op de jacht voldoende tegen scherpe takken en twijgen beschermde, maar hen niet in hun bewegingsvrijheid belemmerde. ‘Toch gun ik jou de eer dat je de prooi hebt neergelegd.’ Hij hees de zware boog en de koker met lange pijlen die hij voor hen beiden meesjouwde, recht op zijn schouder.

Reg’sain droeg op zijn beurt de neergeschoten naakte Ishmanti-barbaar. ‘Natuurlijk. We weten allebei dat jij het doel alleen van een korte afstand kunt raken.’ Hij sprak sissend, zijn gespleten blauwe tong wees op zijn reptielachtige afkomst; verder leken ze op de barbaren waarop ze jaagden. Alleen hun donkerparsinge hoofdhaar was dikker en leek op dunne koordjes van hoornen schubben.

Ze hadden de Ishmanti op een halve zonnemars van hun stad opgejaagd en zijn benen met pijlen doorboord tot hij in elkaar was gezakt en doodgebloed. Ze slachtten hun buit ter plekke, haalden de ingewanden eruit en lieten de laatste levenssappen van de barbaar door de snee dwars over zijn keel wegvloeien.

Nu bevonden ze zich op de terugweg naar hun jonge stad die Pt’rai werd genoemd. Ze verlangden naar de warmte van de talloze vuren in hun woningen, want zodra de zon onderging, koelde het bloed in hun binnenste af en stroomde langzamer. Daardoor bewogen ook W’shar en Reg’sain zich trager. Nu al was het veel te fris naar hun zin.

Ze behoorden tot het volk van de oudwen, dat zich tijdens de laatste zonnereis van een groot stuk land had meester gemaakt en zijn invloedssfeer met geweld uitbreidde nadat de wereld door de zilverneveldemon veranderd was. Niemand wilde blijven wonen op het land dat het wezen met zijn macht vergiftigde. Daarbij hielden de oudwen nergens rekening mee, noch met de barbaren, noch met andere beesten.

Dat ze het land wisten te veroveren en in bezit te houden, kwam door een ongeëvenaard voordeel: hun talrijke nakomelingen.

Ze liepen naast elkaar en naderden hun huis.

Pt'rai was rondom een kegelvormige heuvel gebouwd; daar rond omheen verhief zich een hoge, sterke muur. Nog waren de meeste huizen van hout, de stad was nog niet zo lang geleden gesticht. Het duurde enige tijd voor het hout door zware stenen vervangen was. Alleen de vestingmuur bestond uit massieve blokken graniet.

'Ik wil de dijen,' eiste Reg'sain en hij betastte de bebloede bovenbenen van de Ishmanti, waarop het rood inmiddels al gestold was.

W'shar wilde antwoord geven, maar toen ontwaarde hij iets afschuwelijks: de kolossale poort stond niet gewoon open – hij was aan gruzelementen geslagen, alsof men hem met vijf stormrammen tegelijk te lijf was gegaan. 'Moet je kijken!'

Reg'sain draaide zijn gezicht naar voren, siste een vloek en gooide de geschoten barbaar achteloos langs de kant van de weg neer. 'Een aanval! Waarom hebben we de signaalhoorn niet gehoord?'

'Waren we misschien te ver weg?'

Ze gespten hun pijlkokers om, namen hun boog in de hand en renden naar de ingang van de stad.

Behoedzaam slopen de oudwen door de vernielde poort, klonnen over de houten en metalen brokstukken en de doden die daaronder lagen bedolven. Maar deze waren door een breed zwaard van het leven beroofd: hun borstkassen vertoonden gapende wonden, het weggestroomde groenblauwe bloed lag in plassen en beekjes om hen heen. De zoethoutachtige geur leek alomtegenwoordig.

W'shar en Reg'sain wisselden een snelle blik. De vorm van de wonden herkenden ze, maar ze wilden het geen van beiden geloven. De oudwen hadden gedacht dat ze veilig waren. Het werk van de zwartogen bleek niet grondig genoeg te zijn.

'Zijn ze er nog?' siste Reg'sain en hij scheen de doodstille stad niet verder binnen te willen gaan. Hoog in de lucht zweefden de aasvogels in kringen in het rond, de dapperder raven sprongen krassend tussen de lijken rond en trokken aan het zachte vlees, rukten oogleden af, hakten met hun spitse snavel door de huid en laafden zich aan het bloed.

W'shar antwoordde niet en hield zijn boog half gespannen om meteen te kunnen schieten, mocht een van de gevreesde overvallers zich laten zien.

Hij luisterde, maar in de stad bewoog zich niets.

Dertigduizend oudwen hadden zich voorlopig in Pt'rai gevestigd en de broedkamers met de eieren beloofden nog eens veertigduizend nakomelingen over een halve zonnereis. Toch hoefde W'shar niet

naar het legsel te gaan kijken. Hij wist dat het vernietigd was. Vernietigd als alle andere oudwen – op hem en zijn vriend na. Ze dankten hun leven aan het feit dat ze op jacht waren gegaan.

Reg'sain liet zijn tong naar buiten schieten. 'Het ruikt hier merkwaardig.'

'Dat is het bloed.'

'Nee. Iets anders. Het ruikt naar... talg. Talg waar iets doorheen is gemengd.' Hij sloop verder, terwijl zijn blauwe tong voortdurend tussen zijn lippen naar voren schoot. Voorzichtig keek hij om de hoek de brede straat in die als overlaadplaats voor waren diende, toen was hij uit het zicht van W'shar verdwenen.

De oudwen wachtte gespannen tot zijn vriend hem riep of terugkwam, maar dat gebeurde niet.

De overvallers bevonden zich dus nog in de stad, waar ze alle leven hadden uitgeroeid. Hij rekende er niet op Reg'sain ooit nog levend terug te zien; daarom week hij langzaam naar achteren, zijn boog gespannen opgeheven.

W'shars laarzen bleven achter een stuk hout steken; het brokstuk verschoof en veroorzaakte een enorm lawaai.

'Wat doe jij nou?' klonk de stem van Reg'sain en zijn vriend dook voor hem op. Hij had zijn boog op zijn rug gehangen. In zijn rechterhand hield hij een stok waaraan een witgroen spul kleefde.

'Waar bleef je zo lang?' antwoordde W'shar boos en zijn tong schoot in en uit zijn mond. Hij had zijn schrik nog niet overwonnen en zijn hart klopte als een razende. 'Ik dacht dat ze je te pakken hadden gekregen.'

'Nee. Ze zijn vertrokken, maar ze hebben iets in Pt'rai achtergelaten. Ik heb rondgekeken.' Hij zwaaide met de stok heen en weer. 'Dit is het! Dat veroorzaakte die geur. Ik denk dat het...'

Er kwam iets uit het niets aansnorren.

Reg'sain draaide zijn hoofd met een ruk om, maar het was te laat. Een projectiel zo groot als een wiel trof eerst de stok die hij omhooghield en sloeg die doormidden; toen trof het de borstkas en gooide de oudwen tegen de grond. Bijna volledig in tweeën gehakt lag W'shars vriend op de aarde, borrelend stroomde het bloed uit zijn lijf en maakte de plas die er al lag nog groter.

W'shar zag een enorm rond schild waarvan de scherpgeslepen rand glinsterde. Het lag bevestigd met bloed een paar stappen van de dode vandaan.

De werper bleef zich schuilhouden en wachtte. Loerde...

W'shar slingerde zijn boog van zich af en wierp de pijlkoker die

hem bij het lopen zou hinderen op de grond. De laatste overlevende van Pt'rai draaide zich om en rende de poort uit om langs de weg naar het beschermende woud te vluchten. De stadsmuren beloofden nu een zekere dood en boden niet langer bescherming.

Hij rende zigzag om een moeilijker doelwit voor mogelijke projectielen te vormen. Hij keek niet over zijn schouder, noch wist hij wat hij na zijn geslaagde vlucht zou moeten doen. Hij was alleen, zonder de bescherming van andere soortgenoten. De laatste van de oudwen.

Met een sprong dook hij met zijn hoofd naar voren in het struikgewas, toen een geharnaste arm hem tegemoet schoot. De gespreide stalen vingers van een geweldige pantserhandschoen schoten op zijn gezicht af.

W'shar kreeg geen kans van richting te veranderen. Daarom siste hij hulpeloos en sperde zijn mond open. De giftanden schoten uit de verborgen holtes in zijn gehemelte. Misschien kon hij zijn tegenstander afschrikken.

Toen botste hij al met zijn gezicht tegen de handpalm. De vijf stalen vingers klaptten als een val dicht en omsloten zijn gezicht en het bovenste deel van zijn schedel; de uitgestrekte arm maakte een abrupt einde aan zijn sprong.

Toen werd W'shar opgetild.

Het gedreun van de klap van zijn eigen schedel daverde in zijn oren, pijscheuten vlijmde door zijn hoofd. De oudwen kon zelfs geen gil slaken, de ijzeren hand omsloot hem te vast en hield de woorden in zijn keel gevangen. W'shar bungelde boven de grond, verslapt en vol pijn.

Een oorverdovend, donker gerommel klonk, gevolgd door een geluid dat alleen een onheilspellend gelach genoemd kon worden.

Zijn hoofd leek in een bankschroef vast te zitten en de druk werd sterker. Zijn blikveld werd doffer, opeens was het diepgroen met blauwe strepen.

W'shar meende het luide gekraak te horen toen zijn tegenstander zijn schedel versplinterde, alsof het bot van glas was. De pijn werd erger, hij schreeuwde en kronkelde zich in allerlei bochten voor zover hij dat kon.

Toen spatte zijn hoofd met een doffe plof uit elkaar. Hersens en bloed spotten in het rond, de schedel werd door de stalen hand vermorzeld.

Zo verloor de laatste van de oudwen het leven...

... Voldoening en trots.

Dat voelde Lrashàc thar Draigònt toen hij de lelijke kop van de oudwen fijnkneep en diens hersens over de bladeren in het woud liet rondspatten. Het was de moeite waard geweest de post van vooruitgeschoven waarnemer te betrekken, ook al was hij liever met de anderen de laatste nederzetting binnengedrongen om de wil van Srai G'dàmá, de Heilige Keizermoeder, te laten geschieden.

Maar Lrashàc had gehoorzaamd. Alleen met strikte discipline konden ze hun opdracht uitvoeren.

Zijn purperkleurige ogen bekeken datgene wat tussen de met staal beklede vingers door kwam stromen: witte botsplinters, bloed, slieren haar, grauwe massa, die nergens meer goed voor was.

Achteloos gooide hij het kadaver opzij, de oudwen vloog het struikgewas in. De dieren mochten zijn lijk verslinden, het interesseerde Lrashàc niet. Hij had momenteel geen honger.

Hij stapte het bos uit en keek naar de houten stad waarin de achterhoede overal geprepareerde talg had neergegoooid. Zijn harnas maakte daarbij vrijwel geen geluid; de smeden hadden hun best gedaan en geluiddempende leren lagen aangebracht, zodat het harnas dat zijn hele lichaam omsloot zo min mogelijk geluid maakte. Zo nu en dan moesten ook zij zich snel en zo geruisloos mogelijk voortbewegen.

Rookwolken verhieven zich onheilspellend in de donkerblauwe avondhemel, vlammen laaiden op uit de houten gebouwen. Ze schenen zich af te zetten en in de hoogte te willen springen om hun vernietigingswerk in de wolken voort te zetten. Alles moest weggevaagd worden, had het bevel van de Srai G'dàmá geluid.

Lrashàc gromde tevreden vanonder zijn helm die in de vorm van een demonenkop was gesmeed.

De veldtocht tegen de oudwen was de laatste proeve van bekwaamheid voor de krijgers die de laatste fase van hun opleiding hadden bereikt. Zouden ze daarvoor slagen, en daar zag het wel naar uit, dan behoorden ze tot de besten en vochten ze bij de veldtochten in de voorste linies. De hoogste eer.

Zijn volk droeg vele namen en geen daarvan was vleierend.

Volkerenverslinders.

Broederverdelgers.

Uitroeiers.

Het beste beviel hem de naam die hun grootste vijanden hun hadden gegeven: dorón ashont – Wandelende Torens.

Dat was ronduit een erenaam, wat de alfen er toch niet van had

weerhouden om heel lang geleden een laffe, maar succesvolle gif-aanslag op het beste leger van zijn volk te plegen. Maar de zwartogen wisten te weinig over Lrashàc thar Draigònt en zijn rasgenoten: ze hadden gedacht dat ze hun daarmee een dodelijke slag hadden toegebracht.

Een ernstige slag was een betere term.

Bijna vernietigend.

Maar slechts bijna.

De beslissende klap kon niet worden gegeven. Niet op deze manier. Men moest meer doden dan een verlengde gepantserde arm van de Heilige Keizermoeder en haar dochters.

Hij zag hoe steeds meer vlammen oplaaiden. Er vormden zich wolken vonken die omhoogwervelden en pas op grote hoogte doofden. De houten stad zou niet lang meer bestaan. En de eenzame, beroete muren zouden eenieder eraan herinneren dat ze zich niet tot doelwit van de acijn rhârk moesten maken. Dat was de naam die ze zichzelf hadden gegeven.

Door de helse vlammen bij de ingang van de stad die intussen ook de vernielde poort hadden bereikt, stapte Rhârgann thar Draigònt. Dat hij door een muur van vuur liep, stoorde hem niet. Het schijnsel maakte het vizier met het demonengezicht bijzonder indrukwekkend. Door het gitzwarte harnas leek hij nog breder en groter. Het witzilveren inlegwerk en de gegraveerde versieringen leken door de hitte op te lichten. Hij hief zijn hand met de twee schreden lange, vlijmscherpe bijl op ten teken dat hun opdracht was uitgevoerd.

Lrashàc gromde opnieuw en verheugde zich tot in het diepst van zijn hart. Het doel waarnaar hij al sinds hij bewust kon denken verlangde, was bereikt. Hierdoor behoorden ze tot de Nro'tai, de Eerste Golf, mocht er ooit een grote krijgstoet worden gehouden!

Zijn blik viel toevallig op de ontweide barbaar, die aan de kant van de weg lag. Dit ras was veilig voor hen zolang de barbaren het niet in hun hoofd zouden halen tegen hen ten strijde te trekken. Fragiele lichamen, een scherp verstand, maar niet gevrijwaard van dwaasheden.

Barbaren werden als lastig beschouwd, maar men zag geen bedreiging van het evenwicht in hen. Daarvoor waren ze te gemakkelijk te doden, zelfs wanneer ze met een schijnbaar verpletterende overmacht optrokken. Hij zelf zou er al honderd over de kling jagen voor ze hem zelfs maar voor het eerst konden treffen.

Hoe zouden ze hem iets aan kunnen doen?

Zelfs de ongelooflijk sterke krijgers van de alfen konden in een

tweegevecht nauwelijks iets tegen hen inbrengen.

Hij keek hoe Rhârgann naderde, hoe het stof vanonder zijn beslagen laarzen opwolkte, wat voor afdrukken de zolen achterlieten, hoe de aarde onder zijn geweld terugweek. Statigheid.

De goden hadden zijn volk uitverkoren om voor het evenwicht onder de slechtsten te zorgen en daarvoor verleenden ze de hoeders ongelooflijke eigenschappen.

Ieder van hen was drie schreden lang, met indrukwekkende, sterke spieren die zich onder een grijze huid spanden. Hun hoofd was kaal en zonder vlees en het gezicht van een acijn rhârk boezemde alleen al angst in als je het zag: in plaats van een neus hadden ze kleine gaten. Met hun naaldscherpe scheurkiezen trokken ze het vlees van de botten van hun overwonnen vijanden. Verder konden ze hun ogen fel als violette dievenlantaarns laten oplichten om hun tegenstander nog meer schrik aan te jagen.

En hun stem werd nergens, maar dan ook nergens door in kracht overtroffen.

Rhârgann was nu bij hem. ‘Een geweldige dag,’ riep hij dreunend en hij stak triomfantelijk zijn armen in de lucht. ‘De wil van de Heilige Keizermoeder is vervuld. De oudwen zijn uitgeroeid.’

‘Het evenwicht op de wereld is weer een stuk dichterbij gekomen,’ antwoordde Lrashàc. Ze hadden dezelfde tweede naam, zoals gebruikelijk was bij hun ras wanneer ze uit dezelfde broedkamer kwamen; in totaal waren er twintig van de honderd krijgers die *Draigònt* werden genoemd; *thar* was een rangtelwoord en gaf aan uit welk broedsel van de *Draigònt* ze stamden.

Zoals altijd wanneer ze een tegenstander overwonnen hadden, moest hij de vraag stellen. ‘Hebben we iets gevonden?’

Rhârgann liet zijn armen weer zakken en schudde zijn gepantserde hoofd.

Lrashàc voelde de teleurstelling. Na de lafhartige aanslag volgde zijn volk de grootste inspanningen, de belangrijkste nieuwsfeiten en de ontwikkeling van de wetenschap van de zwartogen om een aanval op hun rijk uit te voeren. Niet zozeer vanwege het evenwicht in de wereld, maar als antwoord, als vergelding, als straf. Dit keer wilden ze niet minder snode middelen gebruiken om de alfen te vernietigen. Wanneer het hun zou lukken dit ras van de wereld weg te vagen, was er niets meer wat in de strijd tegen de acijn rhârk opgewassen was. Helemaal niets.

‘De oudwen hadden geen belangrijke papieren. We hebben alles aan het vuur prijsgegeven. Moge hun hele op schrift gestelde weten-

schap samen met de schrijvers ten onder gaan.’ Rhârgann keek naar de smerige pantserhandschoen van zijn krijgsmakker. ‘Je mag me wel bedanken. Ik heb hem in je armen gedreven in plaats van hem zelf te doden,’ zei hij geamuseerd. ‘Opdat je niet in slaap zou vallen.’

‘Ik dank je voor je grootmoedigheid dat je me wat vermaak hebt verschaft,’ antwoordde Lrashàc en hij lachte. ‘Hebben wij de eer van onze broedkamer Draigònt hooggehouden?’

‘Ik wil niet opschepperig klinken, maar ik durf te stellen dat ieder van ons er duizend heeft omgebracht. Behalve jij natuurlijk.’ Hij lachte vriendelijk. ‘Het zij je vergeven dat jij afbreuk aan onze prestatie hebt gedaan.’

Lrashàc wist hoe dit bedoeld was, maar hij betreurde het toch dat hij niet tekeer had kunnen gaan. Zijn leven bestond uit vechten, hij wilde doden, het evenwicht brengen, voor het tijdperk van vrede en harmonie strijden. Maar iemand had er wacht moeten houden.

De rest van hun eenheid kwam door de poort gemarcheerd.

Geen van de harnassen zag er beschadigd uit, op geen enkele plek sijpelde bloed tevoorschijn, dat geel oplichtte zodra het met de lucht in contact kwam.

In doodse stilte hadden de honderd zich door de stad verspreid nadat ze binnen een paar tellen de poort ingebeukt en de wachters uitgeschakeld hadden. Moordend gingen ze van deur tot deur en toen ze hun aanwezigheid niet langer verborgen konden houden, hadden er schermutselingen plaatsgevonden, zoals Lrashàc vanuit zijn schuilplaats had kunnen zien. Hij voelde zich geweldig trots dat hij tot hen behoorde.

De acijn rhârk stelden zich op.

De thar Draigònt vormden een aparte groep. Met hen waren de son Cratai, de kry Kalan en de thar Qelt ten strijde getrokken. Hun aanvoerder Mrotòn was van de xa Watarh. Dat was gebruikelijk opdat geen van de broedkamers die in een strijd optrokken zich superieur zou voelen.

Het vuur knetterde en knapte luid, de hitte golfde naar hen toe. De hele berg leek in brand te staan en veranderde in een waarschuwend vuurbaken. Het felle schijnsel viel op de krijgers, hun harnassen, wapens en helmen, waardoor ze bovenaards leken.

Net goden.

‘We marcheren af,’ zei Mrotòn die de rang van ji’osai had. Zijn stem kwam met gemak boven het geloei van het inferno uit. ‘We gaan naar het oosten.’ Hij draaide zich om en zette zich in een kalm tempo in beweging.

De acijn rhârk volgden hem in de pas, het stampen van hun zware laarzen kon niemand ontgaan en het was een waarschuwing aan iedereen die hun iets in de weg wilde leggen. Niemand hield de zwarte troep van spieren en staal tegen.

Lrashàc en Rhârgann wisselden onder het marcheren korte blikken. Ze drongen het gebied van de demonen binnen!

‘Wat is Mrotòn van plan?’ vroeg Lrashàc zacht. Zijn volk was weliswaar immuun voor allerlei vormen van toverkracht en magie of vervloekingen doordat ze beschermende tekens op hun harnassen aanbrachten, maar tegen de neveldemon zou dat weinig helpen.

Rhârgann wist hier geen antwoord op. Hij was net zo verbijsterd.

Lrashàc voelde geen angst. Toch was het niet te vermijden dat hij er steeds weer over piekerde wat men met zwaarden en knotsen tegen ijle geesten kon uitrichten.

Zijn conclusie luidde: niets. Om nevel te vangen had je een vat nodig.